

„Soča“ izhaja vsak petek in velja pošti prejemana ali v Gorici na dom došiljana:

Vse leto f. 4.40
Pol leta 2.20
Četrt leta 1.10

Pri osnanilih in tako tudi pri „po-lanicah“ se plačuje za navadno trisop-no vrsto:

8 kr. če se tiaka 1 krat
7 " " " " 2 "
6 " " " " 3 "

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8-kr. v tobakarnicah na Starem trgu in v Nanski ulici in v prodajalnici G. Likarja v Semeniških ulicah h. št. 10.

Dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Via Mercato 12, naročnina pa opravištvu „Soče“, Via Seminario št. 10.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri opravištvu.

Franc Jožef I.

Pred durimi je dan, ko bodo vsi avstrijski narodi enega duha in enega čuta obhajali velevažni dan cesarjeve štiridesetletnice. Po najvišji želji izostaneje sicer vse zunanje bliščeče svečanosti ter se bo pomenljivi dan praznoval z blazimi čini, posebno s podpiranjem ubogih in z dobrotelnimi ustanovami. Ali srca avstrijskih narodov ne bodo nič manj toplo bila za skupnega vladarja, marveč bodo imela nov povod ljubiti ga z vso močjo. Kar bi se bilo potrošilo za slavnosti in svečanosti, obrne se v prid trpečemu človeštvu, in to po želji vladarjevi. Lepšega dokaza srčne ljubezni vladarjeve do svojih narodov ne moremo si misliti od tega. Odpovedal se je slovestnostim, katere mu pristujejo po vsi pravici in dolžnosti, ter je premenil svoje češčenje v hladilo in vezilo revežem. Kakeršno je bilo vladanje presvitlega cesarja od nekdanj, tak je tudi ta velikodušni in blagotvorni sklep. Način praznovanja štiridesetletnice osvetluje najlepše presrčno ljubezen cesarjevo do vseh svojih narodov.

V tihi samoti, v najožjem družinskem krogu preživi presvetli vladar pomenljive dneve; in naša Primorska dežela ina to veliko čast, da jo je cesar izbral za svoje bivališče v teh znamenitih dneh. V cesarski grad Miramarc ob jadranskem morji blizu Trsta, torej na naša tla, dospela sta presvetli cesar in cesarica, da ostane tam te dni. Kakor sme biti Primorska

ponosna na to izvolitev, tako nas tudi veseli, da moremo iz bližine svojega vladarja počastiti in pokloniti mu v dar svoja hvaležna srca, svojo neupogljivo zvestobo in svojo neomejeno udanost. Kakor je trd skalnati rob, na katerem je zidan cesarski grad, tako je stanovitna in neomahljiva naša zvestoba. Obrekovalci in črnilci našega imena morajo utihniti, ko sam vladar vidi in zre naše nepremakljivo srce.

Na predvečer slavnostnega dne združujemo se v duhu z vsemi narodi širne Avstrije, katerim je po cesarski milosti zasijal žar ustavnosti in ravnopravnosti, ter povzdiguemo svoja srca k Najvišjemu v nebesih, da bi še dolga leta hranil, varoval, vodil in krepčal Njegovo Veličastvo našega presvitlega cesarja Franca Jožefa I., kateremu bodo bila naša srca in za katerega se bo borila naša dlan, dokler bo krvi v naših žilah, dokler bo luč življenja v naših očeh.

Bog živi cesarja! Bog ohrani nam Očeta in cesarsko rodbino!

Ali smem Slovenec biti?

Če kdo premisli zgodovino zadnjih štirideset let, stmel bo nad tem prašanjem, kajti pred 40 leti bilo je čisto naravno, da vsakdo je smel biti in ostati to, kar ga je mati rodila. Ali dauidanes ni več take. Omika, ljubezen in pravicoljubje so uže toliko napredovala, da zdaj ne priznava in ne pusti vsakdo, da bi njegov sused bil, kar hoče, temveč skuša pridobiti ga za svojo narodnost ali pa ga ovira v njegovi z vsemi mogočimi sredstvi: s prigovarjanjem, z lažjo, z darili in z močjo. Lepa ideja narodnosti spacičila se je v nastih nekaterih ljudij v sebičnost, krivico, nasilstvo in laž. Tako so nastali napeteži, ki bi radi ves svet za se imeli in ne privoščijo sosedu, kar

za se zahtevajo. Tudi v Avstriji ugnezdila se je s pomočjo ljudij, ki imajo druge namene in dolžnosti, posebno v deželah z mešanim prebivalstvom, taka napetost, ki izpodkopuje mir in zadovoljnost med ljudstvi. Iz tega izcimilo se je krivično in nevarno prizadevanje pritisnati in zatreti male narodnosti in spojiti jih v eno veliko državno. Poskušnje nekaterih ljudij, da bi to dosegli, še zdaj trpijo, pa nadejamo se, da končajo kmalu. Avstrija ima prostora za vse in njen vladar hoče imeti proste, zadovoljne narode.

Ta misel izražena je prav lepo v prizoru, ki smo ga iz „Mira“ ponatisnili v današnjem „Listku.“ V Celovcu priredila sta odbora družbe sv. Mohora ter podružnice sv. Cirila in Metoda v proslavo cesarjeve štiridesetletnice lepo svečanost, pri kateri se je igral ta prizor. Izvrstni celovski „Mir“ pravi, da je napravil ta prizor, katerega so igrali nekateri celovski rodoljubi, mogočon utia, in morda bi se dal ponavljati še marsikje v spričevanje, da Avstrija sloni na ljubezni, zvestobi, zavednosti in kreposti vseh narodov, in ne le nekterih; da tedaj upitje in rassajanje posebno proti slovenskemu narodiču v nekaterih pokrajinah ni v smislu avstrijske moči in avstrijske veljave; da zabavljanje proti našemu pravopisu in našim imenom je le izrodek nekaterih prismejenih glav, ki iščejo imena in časti v posnemanji Don Quixotta, viteza žalostne postave in smešne velikosti ali velike smešnosti.

Zabavljanje proti Slovincem, njih zatiranje, ovrnanje in smešenje se ne godi po namenu dunajske vlade, ki izvršuje hesede cesarjeve, če tudi le previdno in zato počasno. Da je v Avstriji prostora tudi za Slovence in slovenski jezik, razvidno je med drugim iz odgovora ministra Schönborna na neko interpelacijo, o katerem piše ljubljanki „Slovenec“ tako le: „Najvažnejši za slovensko prebivalstvo bil je odgovor na interpelacijo poslanca Steinwenderja, ki se je izpodtikal nad razpisom peterih novih služb za avskultante, ker se je v njem od prosilcev zahtevalo znanje slovenskega jezika v besedi in pisavi. Ako se bo to v prihodnje sploh zahtevalo, rekel je Steinwender, bodo koroškimi nemškimi prosilcem uradniške službe v lastni deželi celó v čisto nemških okrajih zaprte in se bodo tuji iz drugih kronovin preseljevali na Koroško, ki se bodo s ščevalnimi agitacijami vredne skazovali svoje prednosti in njim izkazanega

LISTEK.

Ali smem Slovenec biti?

(Prizor.)

Osobe: Slovenec. — Pravični Nemeč. — Nemški prenapetnež. — Pravični Lah. — Laški prenapetnež. — Pravični Madjar. — Madjarski prenapetnež. — Avstrija. — Katoličan.

Slovenec:

Slovenska v meni kri kipi,
Slovenska zemlja me redi:
Povejte mi prijatelji,
Ali smem Slovenec biti?

(Odgovarjata Nemeč in nemški prenapetnež.)

Nemeč odgovarja Slovencu:

Ja wohl, mein Freund: ja wohl, mein Freund!
Ti smeš Slovenec biti.

Jaz nemške rojen sem krvi,

Me Nemeč biti veseli, —

In kar mi Nemeč je ljubó,

Sosedu tudi drago bo:

Ja wohl, mein Freund! ja wohl, mein Freund!

Ti smeš Slovenec biti.

Nemški prenapetnež odgovarja Slovencu:

O nein, mein Freund! o nein, mein Freund!

Ne smeš Slovenec biti.

Slovenec nijsi, motiš se;

Tvoj dom v deželi nemški je;

Slovenije jaz ne poznam,

Za vse kulturo nemško imam.

O nein, mein Freund! o nein, mein Freund!

Ne smeš Slovenec biti.

Slovenec Lahu:

Govori laški sused moj,
Ki gorko ljubiš narod svoj,
Kaj meni, kaj se tebi zdi:
Ali smem Slovenec biti?

(Odgovarjata Lah in laški prenapetnež.)

Lah odgovarja Slovencu:

Si si, signor! si si, signor!
Ti smeš Slovenec biti.
Preljub mi je moj laški rod,
Spoznam in čislam ga povsod —
In to, kar meni dobro dé,
Tud' dragemu sosedu gré.
Si si, signor! si si, signor!
Ti smeš Slovenec biti.

Laški prenapetnež odgovarja Slovencu:

No no, signor! no no, signor!
Ne smeš Slovenec biti.
Gorica, Trst, jadranski liv —
Vse laško je — ne boš tajil;
Je slaven Lah od nekdaj,
Slovinci le molčijo naj.
No no, signor! no no, signor!
Ne smeš Slovenec biti.

Slovenec Madjaru:

Mi Nemeč, Lah odgovor dal,
Kaj srčni Madjar, ti boš djel?
Odkritosrdno mi povej,
Ali smem Slovenec biti?

(Odgovarjata Madjar in madjarski prenapetnež.)

Madjar odgovarja Slovencu:

Igazán, kedveš barátom!
(Res, dragi brate!)
Ti smeš Slovenec biti.
Mi draga je madjarska vlast,
In Madjar biti vselej čast —
In kar je meni dragega,
Naj tudi tebi, brat, velja.
Igazán, kedveš barátom!
Ti smeš Slovenec biti.

Madjarski prenapetnež odgovarja Slovencu:

Majd bizom, semmi esetre!
(Kaj še, na nobeden način)
Ne smeš Slovenec biti.
Velja pri meni sam Madjar,
Slovenca ne trpim nikdar;
Slovenije na svetu ni,
Ti Madjar si, se meni zdi.
Majd bizom, semmi esetre!
Ne smeš Slovenec biti.

Slovenec Avstriji:

Razkrij mi, mati Avstrija,
Kaj tebi dobra misel dá;
Kaj pravo in pošteno je:
Ali smem Slovenec biti?

Avstrija odgovarja Slovencu:

Ne boj se, sin! ne boj se, sin!
Ti smeš Slovenec biti.
Bil vselej zvest si Avstrijan:
Tud' zá'e je moj ustav dan;

zaupanja. Zato vpraša bivšega justičnega ministra, kako more to ravnanje opravičevati, sedanjega ministra pa vpraša, kako hoče popraviti to napako svojega prednika?

Minister Schönborn je danes odgovarjal, da se je njegov prednik vso pritožb, ki so se čule v državnem zboru, po strogem preiskovanju prepričal, da se je na Koroškem zarva dostikrat prigodilo, da sodniki niso bili zmožni slovenskega jezika in da so se morale razprave vršiti s pomočjo tolmačev. Ne primanjkuje pa tam tolikanj slovenske zmožnih sodnikov, kakor marveč zapisničarjev; vsoled tega je izprevidel potrebo in od cesarja vsoled najvišjega sklepa z dne 25. septembra dobil tudi dovoljenje, za Koroško ustanoviti in raspisati pet novih avskultantskih služb, za katere pa morajo biti prosilci poleg nemškega jezika zmožni tudi slovenskega. To je tem potrebnejše, ker je na Koroškem skoraj tretjina prebivalcev slovenska, in ker se slovenski jezik potrebuje v dvanajstih sodnijskih okrajih. Ali se bodo znanje slovenskega jezika za raspis sodnijskih služb v prihodnje zahtevalo ali ne, razsojevalo se boče za vsak slučaj posebej.

To stališče je gotovo edino pravilno. Kdor ima s slovenskim ljudstvom opraviti, mora znati slovenski. Ako se ga nemški Korošci nauče, nikdar ne bodo hodilo na misel, izključevati jih od služb v domači deželi. Ako so pa preleni, da bi se ga učili, za službe v slovenskih okrajih niso, ter se sami izključujejo od njih, ker si nečejo pridobiti potrebnih lastnosti.

Dopisi.

Podmelec, dne 28. nov. — Kakor skoró vsi važnejši kraji po lepi naši domovini, tako je tudi Podmelec pokazal svojo zvestobo do svetlega vladarja dne 25. t. m. Ta dan blagoslovila se je lepa šolska zastava v spomin 40letnega vladanja cesarjevega.

Meseca septembra je takajšnja čitalnica napravila prelepo veselico in določila čisti dohodek v nakup šolske zastave. Ker pa ni bilo zadosti denarja, se je pobiralo v ta namen še po fari, celo iz kršne Hercegovine poslali so tam (v Konjicah) delajoči Podmelčanje 11 f. Tako se je nabralo preko 70 f.

Za ta denar se je kupila kaj mična zastava. Na eni strani je podoba brezmadežne Marije Device, na drugi strani pa podoba sv. Alojzija, varuha nčeče se mladine. Dolgo časa so otroci pričakovali ta dan. Prišel je. Že na predvečer so oznanjali poki topičev in nabivanje zvonov vsi fari veseli dan. Ob pol desetih odrinejo otroci v procesiji iz farovža v cerkev. Dve belo obločeni deklici sti nesli zastavo med živahnim nabivanjem in streljanjem. Velečastiti gospod župnik je zastavo blagoslovil ter blagoslovljeno podal g. učitelju rekoč, naj pod to zastavo spretno in uspešno vodi ter izobrazuje mladino v krščanskem duhu, kakor dosedaj.

Potem je imel velečastiti g. župnik prekrasen govor, v katerem je otrokom in vsej množici razložil, zakaj se zastava blagoslavlja današnji dan in kaj naj podobe na zastavi otroke vedno spominjajo. „In hoc signo vinces“, v tem znamenju smagaš. Bodite torej zvesti sveti veri, slovenski domovini in cesarju. Globoko so segale prelepe besede vsem do srea, in

Se hrib omaja, pada hrast —
Slovenec carju brani čast.
Ne boj se, sin! ne boj se, sin!
Ti smeš Slovenec biti.

Slovenec katoličanu:

Povej še ti, katoličan,
Pri tebi je resnice bran;
Iz srca svojga razodeni,
Ali smem Slovenec biti?

Katoličan odgovarja Slovencu:

Višave vlada Oče tvoj:
Vi bratje vsi ste med sobój,
Otroci o ni h ste pravie:
Ne činite si nasprot' krivic!
Šeg národom jaz ne kalim,
Besedo vsakega častim:
V ljubezni vaš si služil ven'c,
Ostani rodu zvest Sloven'c!

Slovenec:

Prijazno se pobratimo
In složno v roke sezimo;
Ljubimo se, kot brata brat,
Pravice dajmo spoštovat',
Da zgine z Avstrije prepír,
Cveti med nami rajski mir.
Zjedinjeni zaklišmo vsi:
Naj vera, cesar, dom živi!

Vsi podajo si roke in pozavljajo besede:
Naj vera, cesar, dom živi!

jaz mislim, da bodo imele tudi trajen uspeh, kajti otroci se bodo še na stare dni spominjali tega dne, kadarkoli to zastavo zagledajo in podobe na njej. Sledila je potem slovensa sveta maša s blagoslovom in cesarska pesem. Pri maši so poli šolski otroci. Še to naj omenim, da ima zastava na spodnjem robu začetnice cesarjeve: F. J. I., 1849-1888. V soboto se bodo med pridnejše otroke delile knjige, zvečer pa bodo razsvetljava.

Avče, 28. novembra. — Preteklo nedeljo bila je „Soča“ evangeljski list, ki nam ga je bral č. g. vikar izpred altarja, kolikor mu je ugajalo. Trdil je, da se piše o njem neravnica, ter zažugal nam, da ako nas zapusti, bo skrbel, da ne dobimo več duhovna. Kar sem jaz poročal, za to imam svodoko; kar se tiče imeti duhovna ali ne, ni njegova stvar o tam določevati; in drzno je žugati ljudstvu tako, kakor da bi bil on prečastiti g. dekan. Če g. vikar meni, da more pri nas z dobrim uspehom delovati, naj radi nas le ostane tukaj; če pa ima biti uspeh njegovega tukajšnjega bivanja tak, kakršen je bil zadnja leta, je njegova sveta dolžnost, zapustiti nas pro j ko mogoče. Glede prihodnosti zaupamo v Boga; on, ki radi mlade krokarje, ne zapusti svojih otrok, katere je posvetil pri sv. krstu. Nikdo ni bil še zapuščen, ki je v Boga zaupal; toliko manj bo cela občina, ki potrebuje izdatnega leka za mnoge in hude v zadnjih časih vsekane rane na njenem najobčutljivejšem delu, na nedolžnih otrocih. Čudno se poti božje previdnosti; ne vemo, kedaj in odkod nam pride pomoč; a gotovi smo, da pomoč nam pride. Mor-da je prvo znamenje boljših časov uradna preiskava, ki se je vršila v naši občini vsoled nedeljske omenjene „pridige.“ (Prosimo g. dopisnika, naj poneha sé svojimi tožbami; menimo, da javnim potom se je za zdaj dovolj storilo. Poslani nenatisnjeni dopisi so Vam na razpolago. Ur.)

Iz Kanala, 25. novembra 1888. — Pod tem naslovom dobili smo iz Kanala dopis, ki potrjuje, kar je bilo že rečeno in o čemer ni nikdo dvomil, da obligacija št. 95 kanalske župnijske cerkve ni še prodana, kakor bi morala biti, in da se nahaja še vedno v cerkveni blagajnici, ter da obresti od nje, če tudi jih dežela ne plačuje, so vračunjene vsako leto, ker jih je cerkveno oskrbnitvo iz svojega plačila! Dalje pravi dopisnik doslovno: „In kaj poreče pa zdaj dopisnik (o neredih pri kanalskem cerkvenem oskrbnitvu)? Pač še ena mu ostane, namreč: da čakajo še stari dolgovi plačila, če tudi se v računih navajajo kot plačani. Pa vprašam: Kaj je mar cerkvenemu oskrbnitvu, ako bi bilo v tem kaj resnice? Ako ima oskrbnitvo pobotnice, je li potem še ono odgovorno? To povdarjamo le za slučaj, ako res niso še vsi dolgovi izplačani, kakor trdi dopisnik.“ Dalje omenja, da nekdo, ki dobiva plačo od cerkve, prejme včasih kaj, predno zasluži, in sklepa za obširnim navajanjem zaslug pred g. dekanom za kanalsko župnijo ter z vabilom, naj bi farani dali pred g. dekanu kako zadostilo, ker se je grajalo v „Soči“ gospodarstvo cerkvenega oskrbnitva. Ker ne vemo, ali bi bil tak dopis po vsi svoji vsebini všeč in koristen pred g. dekanu, vrnil smo ga g. dopisniku z opazko, naj ga pokaže in prebere pred g. dekanu. Ako bo ta ž njim zadovoljen, znamo ga objaviti.

Avče, 27. nov. — V zadnji šte. „Soča“ čital sem dopis iz Avč, v katerem me je dopisnik vnovič na prav hudoben način napadel. Dolži me namreč, da bi bil jaz otroke v šoli učil pohujšljive reči, katere so potem otroci doma svojim starišem pripovedovali. Mogoče, da so jim pripovedovali; kje so pa slišali? Ali niso marsikteri otroci vsi pohujšani ali po slabih zgledih lastnih starišev ali pa po nesramnih pogovorih katerih klastev? da bi bil pa jaz pohujšal katerega otroka bodisi v šoli ali pa v cerkvi s kakim nesposobnim govorjenjem, je grda, nesramna laž. Čudno, od ene strani se mi očita, da otroke preveč strahujem, ker jih svarim pred grehom ter varujem pred pohujšanjem, od druge strani pa da sam tiste pohujšujem; kako se to strinja? Menim, da nobeden pameten človek ne bo veroval, da jaz otroke pohujšljivo učim. Tudi bi me morali ljudje imeti za blasnega ter sposobnega za norišnico, ako bi bilo le kaj res na tem, kar dopisnik trdi. In tudi bi me bili dopisnik in njegovi privrženci vže kdaj tožili pri prečastitem nadškofjskem ordinarijatu ali pri kateri drugi oblasti, ako bi si upali dokazati, da jaz njihove otroke v istini pohujšujem. (To se je tudi zgodilo vže davno prej nego so se začeli dopisi pošiljati v „Sočo.“ Iz došlih nam dopisov je razvidno, da prva pritožba — če tudi ne formalna tožba — je bila pred več meseci pismana v obliki privatnega pisma, druga pa ustna šesterih mož, ki so ponovili in potrdili vse, kar je bilo pisano, še nekaj dodali ter izrekli, da so pripravljene vse to s prisego potrditi vpricho dekana in vikarja ter navesti še drugih prič, ako bi trebalo. Pritožba je obsegala, ka-

kor naštevajo omenjeni dopisi, mnogo, česar nismo sprejeli v naš list, med drugimi rečmi tudi to, kar je bilo v zadnji številki. Tedaj menimo, da č. g. vikar se ne more na to sklicevati, da bi tožba — vsaj po bistvu — ne bila vložena proti njemu. Ur.) Zatorej pa imenujem dopisnika grdega in nesramnega obrekovalca, ako mi ne dokaže, kdaj sem jaz šolsko mladino tako strašno pohujšal, kakor on široko-ustno pripoveduje. Da pa p. n. občinstvo zvé, kaj je dalo povod takemu nesramnemu obrekovanju, zato naj omenim, da ne kaznuvaje otrok je tega krivo, marveč edini vzrok je stari cerkvenik, katerega je cerkveno oskrbnitvo kot nesposobnega za cerkv. službo odstavilo. (Došli nam dopisi navajajo kot povod večjim preprirom, brez katerih tudi prej ni bilo popolnoma, zahtevanje kuharčino, naj bi se nepeljala občinska voda v vikarjevo kuhinjo, in nasprotstvo občanov proti tej zahtevi. Ur.) To naj zadostuje pametnemu; strastnemu dopisniku pa povem, da moja duhovska čast mi ne pripušča, da bi se ž njim po časnih pričkal o takih gnušobnih rečeh ter odgovarjal mu na njegove umazane in lažnjive dopise. (Ker nameravamo z današnjo številko vsaj za zdaj ustaviti nadaljnjo razpravo Avških prežalostnih razmer, dodali smo z gore navedeni opombi, ter se nadejamo, da priobčeni dopisi in ugovori pospešijo rešitev te zadeve. Ur.)

JANEZ JUG, vikar.

Od Velikih Žabelj, 27. nov. —

Ala j' lep
Ovaj svet;
Onde potok,
Ovde cvet;
Tamo njiva,
Ovde sad;
Evo sunce,
Evo hlad.

Jovan Jovanović.

Tako opeva pesnik milo mu domovino ob zlati Donavi. I ni li v njej opisal osrčja naše Vipave, našo prekrasno stran? I to premilo nam domovino hoče osemdesetero njih v kratkem ostaviti (zapustiti) i oditi! I kamo? V Bosno ponosno pohodit' nam brate? Oh ne! Pač v južno Ameriko, v Brazilijo, bajda v nepovrate.* Kdo jih tje sili? kdo jih tje vabi? kdo jih tje mami? V neprohodne pragozde, v nepregledne livade in kavonosne poljane? Uboštvo, objestnost ili mamon? Ko bi na uboštvo gledali, morali bi se vsi iz „Vipave“ izseliti, ker vse nas uboštvo tare; strajnosti ni še pa pri nikomer dose-glo. Nektare teh tira objestnost tje! Siti so kruha, a naj glelajo, da ga ne bodo gladovali. Jeden iz svoje te mi je znal. Ima dobro duino; ali tam nadeja se večje. Ha! gospod! Bolje je bolje, mi vedno svojo gode. Bilo mu dakle bolje! Večino njih sam mamon mami. Ni dolgo temu, poslal je od tam neki doljenec tam od Černič 500 fl. domov. To jih mami! Ako jih on domov pošilja, jih bomo tudi mi, si oni mislijo. Ne vedó pa, da je odšel od doma s polnim možnjickom in da le od tisoč jeden zadane „terno.“ Mamon mami; denar je slepar. O! potniki! Amerikanci! Predno odlazite, predno se ukrcate za prevoznjo preko „velike luže“, zapomnite si in dobro premislite „Vodnikove“ besede:

Kranjo! tvoja zemlja je zdrava,
Za pridne nje lega najprava.
Išče te sreča, um ti je dan,
Našel jo boš, ak' nisi zaspan!

Lenega čaka — strgan rokav,
Palca beračka, prazen bokal.

*) Iči u nepovrate kaže Srbohrvat in je po našem toliko, kolikor „iti in se ne vrniti.“

Iz Černič, 20. novembra. — Kakor je bilo naznanjeno v cenjeni „Soči“ in v „Edinosti“, praznovala je dostojno tudi naša obširna župnija 40letnico vladanja Njegovega Veličanstva, presvitlega cesarja Frana Josipa I.

Ko bi imel zlato peró, hotel bi sé zlatimi črkami opisati ta izvanredni patrijotični praznik, ki se je vršil tú pri nas na 18. dan novembra, kajti naše občinstvo storilo je vse mogoče, kar je bilo v njegovi moči, da se je le slavnost povsem dobro obnesla. Naj torej prestopim k popisu, kako se je namreč dotična slavnost po določenem programu izvrševala. Prejšnji dan, t. j. na 17. novembra razdelilo se je v spomin proslavljenja mej uboge domačine 40 for. iz občinske blagajnice, s čemer so naši očetje starešine gotovo najlepši spomin na slavnost vcepili v hvaležna srca dotičnih obdarjencev. Razven tega bilo je na predvečer pritrkovanje sé zvonovi, močno streljanje iz topičev in voliki kresovi.

Druzega dne za rano vzbudilo nas je iz sladkega spanja zopetno pritrkovanje in močno streljanje,

Ob 9^{1/2} uri bila je slovesna sv. maša, koje so se udeležili vsi gg. občinski odborniki z gosp. županom na čelu. Isto tako tudi gojaško starešinstvo, spadajoče pod tukajšnje župijo. Sv. maše udeležila se je tudi šolska mladina pod nadzorstvom čast. učiteljskega osebja, in premnogo ostalnega občinstva napolnilo je našo jako prostorno hišo božjo. Med sv. mašo imel je naš prečastiti dekan gosp. Anton Cibič kaj lep in slavnosti primeren govor. V jedrnatem govoru narisal nam je v živih barvah premnogo lepih čednosti Njegovega Veličanstva, sosebno poudarjajoč pobožnost in dobrotljivost našega premilega deželnega očeta, presvetlega cesarja in Njegove prevzvišene obitelji. Služba končala je se zahvalno pesnijo!

Po končanej sv. maši vrnila se je šolska mladina z učiteljstvom vred v šolske prostore, kjer se je vršila šolska veselica. Nagovor na šolsko mladež imela je naša učiteljica gospodična Olga Fabjani. Na to vršilo se je razno petje, deklamacije in otroška igra pod vodstvom nadučitelja gosp. Sternada v popolno zadovoljnost navzočih; z ene besedo rečeno: otroci so izvrstno rešili dane jim naloge. Omeniti moram, da šolska zastava se ni blagoslovila, ker ni še zgotovljena.

Popoludne ob 4. uri imeli smo sv. blagoslov. Točno ob 5. uri prišel je slavnostni banket z domačo veselico v prostorih gosp. Valentina Kosovela, podžupana, ki so bili kaj ukusno in spodobno pripravljene za to nenavadno svečanost. Slava prirediteljem! Banketa udeležilo se je Čerliško- in Gojaško starešinstvo v polnem številu, vse čast. duhovenstvo in učiteljstvo. Počastili so banket tudi mnogi domači odličnjaki obojega spola. Udeležilo se je banketa tudi obilo častitih gostov iz sosednih občin, osobito pa več odličnejših iz Šempasa in Ribemberga. Med banketom vršile so se razne točke domače veselice. Banket otvorili so domači pevci, mešani zbor, s "Kantato," koje so kaj izborno zapeli. Na to imel je župan gosp. France Leban slavnostno napitnico na presvetlega cesarja. V kratkem pa jedrnatem govoru naslikal je pomen veselice, sklepajoč svoj govor pozove navzoče, naj z njim vred znorijo trikratni: živio! na kar zadoni gromoviti trikratni: Živio naš dobrotljivi cesar! Po kratkem odmoru zapojó domači slavčki pesem: "Zastava," koje je navzoče slavno občinstvo povsem pohvalno sprejelo. Komaj pa petje potihne, uže prične šaljivi prizor: "Klobuček in cilindar," kar je prouzročilo mnogo smeha mej poslušalci. Za tem sledila je pesen: "Za dom," ki so jo omenjeni pevci tudi prav dobro peli. Za nekaj časa dvigne se nadopolna deklica Josepina Kosovelova, ter jako mično in gladko deklamuje: "Na dražbi," za kar je žela mnogo pohvale. Pevci zapojó še: "Na straži," katero pesem so morali ponoviti, in to radi čarobnega baritona, kajti takó izvrstnih pevcev, kakor je solist, je treba le iskati. Čast komur čast! Konečno predstavljali so domačini sami še igro: "Na ljudski veselici." Tudi to nalogo rešili so povoljno. S tem bil je spored domače veselice pri kraju. Razume se, da je bilo med banketom več napitnic. Omenim naj le dve glavni, in sicer ono na svetega očeta Leona in njegovega sotrudnika milostljivega knezonadškofa Alojzija, koje je napil čast. gosp. kapelan France Kodrič. Slavnemu starešinstvu napil je prečast. gosp. dekan. Z jako lepim, izvrstnim petjem razvedrovali in kratkočasili so nas vrli "Brejski" pevci do pozne ure v noč. Ves čas omenjene domače zabave bila je vas Čerlišce v krasni razavetljavi, sosebno gre tu omeniti šolsko poslopje in pa poštni dvorec, kjer smo zapazili mnogo lepih transparentov, osobito pri gosp. nadučitelju, ki je pravi mojster v tacih umotvorih. Še le pozno v noč razšli smo se z željo, da bi dal ljubi Bog Njegovemu Veličanstvu našem presvetlemu cesarju še mnoga leta zdravemu vladati, a nam tudi doživeti, ko bode slavil petdesetletnico svojega modrega vladanja. Bog daj!

Iz Avč. 26. novembra. — (Tudi iz Avč, kakor iz Kanala, dobili smo ugovore proti dopisom v dveh zadnjih "Sočinih" številkah. Avški župan g. Peter Žbogar se opravičuje radi dovoljenega plesa in pravi med drugim:) Pri tem plesu tudi ni bilo nobenega pohujšanja in nerednosti, ker se je za to uže dobro preskrbelo z dostojnimi stražniki. — Me, nim pa, da bi bilo na vsak način bolje za mladino da se vrta v domači vasi pred očmi svojih roditeljev in oekrbnikov, kakor da se fantje in dekleta skupaj po drugih vaseh (po plesih) klatijo brez varstva in se tako pozno v noč v naj večjo žalost roditeljev zopet domov vračajo. Sicer nisem bil nikoli prave volje kot župan dovoliti ples; dokaz temu je zapisnik seje 21. decembra 1880. št. 286, ker sem takrat kot predsednik seje navlašč predlagal, da kdor bo hotel imeti godbo, mora plačati 10 gl. v obč. denarnico, misleč, da zaradi tega stroška ne bodo imeli toliko veselja do godbe in plesa. Ker je pa ta moj predlog slav. starešinstvo enoglasno potrdilo in ker so domači fantje 10 gl. v obč. denarnico plačali, primoran sem bil ples dovoliti, ker nisem mogel sklepa celega starešinstva odbiti. Župan ne more vsega sam storiti in ne dovoliti, pa še manj vsem ustrediti. (Gledé plesanja v torek nam je opomniti, da imamo zanesljiva poročila, ki pričajo, da ples je trpel

v torek 6. nov. do 9. ure zajutra in čez. Druge točke v dopisu so manjše važnosti ter smo jih opustili. G. župan nekako žuga s sodnijo. Tu mu moramo najprej omeniti, da nima Avških fantov pred seboj. Če pa ostane pri svojem sklepu, lahko pride k nam, da mu posodimo brezplačno formular, da mu ga ne bo treba iskati drugod.)

Politični razgled.

V državnem zboru razpravlja se še vedno postavni načrt o kmečkem dedovanju. Razprava vrši se prav počasi in težko da bo končana ta tedn. Potem pride na vrsto nova vojaška postava, ki se sprejme soglasno od vse zbornice. Poročilo onega odseka, ki je novo postavu pretresal, se je že izročilo državnim poslancem. Večje stroške za vojake, ki nastanejo po tej postavi, zahtevalo bo ministerstvo pozneje, ko dobi postava cesarsko potrjenje. V seji 21. t. m. odgovoril je minister Schönborn na interpelacijo poslanca Steinwender-a o ustanovi novih mest za sodnijske avskultante na Koroškem in o znanji slovenskega jezika, ki se pri teh zahteva. O tem govorimo na drugem mestu. Proračunski odsek pretresa prav pridno preudarke za prihodnje leto in nadejati se je, da finančna postava za leto 1889 bo razglašena pred mesecem majem. V Pragi je umrl Konstantin Josip Jireček, nekdanji š naučni minister, učen in delaven mož, ki je veliko in temeljito pisal na jezikoslovnem in zgodovinskem polju. Kot minister deloval je le malo časa, namreč za grofa Hohenwarta.

Naš zaveznik in iskreni prijatelj Milan, kralj srbski, je ves vnet za pravo volilno svobodo. Ker so se potoževale vse stranke, da niso bile svobodne pri volitvah volilnih mož in poslancev, ovrigel je kralj vse dosedanje prvotne in druge volitve ter ukazal, naj se sestavi v vsakem volilnem okraji komisija treh volilcev raznih strank, katero naj nadzoruje volitve ter naznani, ako bi se kje sila godila. Res hvalevreden ukaz, če se primerno izvrši.

Na Francoskem ni pravega porazumljenja v zbornicah in vsako toliko dobijo priliko za kak škandal. Zadnjič prišel je bil zopet v zbornico Wilson, sin prejšnjega predsednika francoske republike, ki je nekdanj kupčeval z redovi, in pretrgali so sejo za eno uro, dokler ni Wilson zapustil zbornice. Ljudovlada zgublja na tak način vedno bolj tlapod nogami in ni nemo goče, da bo leta 1889 obhajala stoletnico velike prekucije z monarhijo.

V Rumuniji onkraj madjarske države na meji ruski godile so se v političnih zastopih in oblastvih velike in pomenljive premembe. Liberalni Madjari so mislili, da si naredé Rumene prijatelje - sužnje, ako jim primejo nekoliko za mošnjiček s tem, da postavijo veliko carino na živino in žito, ki se je izvažalo iz Rumunije v Avstrijo. Pa zgodilo se je nasprotno. Ker Rumuni niso mogli sé svojim blagom v ogersko državo in čez njo, obrnili so se čez rusko zemljo do črnega morja in po morji na Francosko in Angleško. Ker se je obrnilo njih blago na tisto stran, šlo je tudi serce za njih, in prevladal je v Rumuniji duh, nasproten Madjarom, a prijazen prijateljem. Vsled tega prišla je konservativna stranka do večine v obeh zbornicah, v katerih sta predsednika konservativca, in tudi ministerstvo sprejelo je med se tri konservativne ude. Liberalna vlada, ki je prej ukazovala, si ni upala razpustiti zbornice, ko se je prikazala v njej konservativna večina, temveč se je raje z njo prijateljski pogodila. Z našega stališča je obžalovati taka prememba v Rumuniji radi premenjenih odnošajev v zunanji politiki. Madjarski modrijani se morda iz tega kaj naučijo. Prav bi bilo.

Domače in razne vesti.

Cesarska štiridesetletnica obhaja se po društvi in v občinah z večjimi in manjšimi slovesnostimi, ker cesar je srce polno, sili na dan. Tako bo slavila tudi goriška čitalnica v soboto 1. decembra kot na predvečer slavnostnega dne veselí dogodek se slovesno besedo, katera začne ob 7^{1/2} uri zvečer. Rojake iz mesta in z dežele uljudno vabimo, naj bi se obilno udeležili te veselice, ki se bo odlikovala po svojem namenu in po izbranem programu.

Slovenska Čitalnica v Gorici proslavljala bo v saboto dne 1. decembra t. l. štiridesetletnico vladanja Nj. Vel. presv. cesarja Franca Jožefa I. z veliko besedo. Spored: 1. "Na slavo Avstriji"; vglasbil A. Förster za peteroglasen mešan zbor. 2. Slavnostni govor. 3. Cesarska pesem; poje mešani zbor. 4. "Misli leté", koncertni komad za 3 citre vglasbil Kalbacher. 5. "Avstrija moja"; vglasbil A. Nedved za moški zbor. 6. "Hrepanenje"; vglasbil Hauser za citre na lok z glasovirom. 7. "Naše gore"; vglasbil A. Förster za mešani zbor. 8. "Igralka", veselo-igra v enem dejanji; prosto po Fournier-u poslov. Viktor Erzen. Osebe: Françoise Dumesnil, igralka in kuma; Luizina; Dupuis, sodnijski pisar; Alfred, njegov sin. Godi se v Parizu leta 1750. Začetek ob 7^{1/2} uri zvečer. — Vstopnina za osebo 50 kr., za družino 1. gl. Vstop brez vabila ni dovoljen. K mnogobrojni vdeležbi vabi najuljudneje Odbor.

Radodarni doneski za deklško šolo in otroški vrt v Gorici. Monsig. Štefan Kafol 5 gl.; Anton Berbuč nabral pri slavnostnem banketu cesarske štiridesetletnice v Čerlišah 8 gl. 50 kr.; S. v Gorici 1 gl. Presrečna hvala milosrdnim darovalcem!

Drobne novice. Deželni odbor imenoval je kot svojega zastopnika v dež. šolskem svetu dr. Nik. Tonklija. — C. g. Vinko Štubelj, vikar v Podabotinu, dobil je dekret za vikarijo v Gabrijah pri Šmarjah; č. g. Josip Mašera pa kot upravitelj osiročenega vikarijata v Podabotinu v duhovskih in gospodarskih zadevah (in temporalibus et spiritualibus). — Danes so bili v mašnike posvečeni v semeniški cerkvi naslednji bogoslovci četrtoletniki goriške nadškofije: Karol Princič iz Kobarida, Jožef Strancar iz Ustij in Aleksander Zampar o iz Gradišča. Nove maše bodo imeli na praznik D. M. 8. dec. v svojih rojstnih krajih. — Goriška vojaška posadka se bo pogajala za preskrbljevanje tukajšnjih vojakov z mesom leta 1889. Kdor namerava poganjati se za to, naj stavi svojo ponudbo in 200 gl. varščine do 14. dec. Pogoji zvejo se v tukajšnji kosarini.

+ France Kerševani. "Mi bomo večno živel!" rekel je včasí oče France, ko je bil prav dobre volje v veseli družbi, kakoršna se mu je naj bolje prilegala. In kdaj ni bil dobre volje oče France, dokler je bil še pri čili moči? Saj ga je bila vsaka družba vesela, ker je znal marsikatero povedati in če je trebalo, tudi zapeti, da je vnmal veselje, tudi kder ga ni bilo. A bili so tudi časi, ko je znal rešen biti in resno govoriti v resni zadevi. Mož je bil prebrisane glave, modro je znal sukati jezik in pero in da si stare garde Slovenec, bil je vnet za narodno stvar in posebno vnet za koristi svoje občine, svojega Dornberga, kateremu je župauil nepretrogoma celih 23 let. To je najboljši dokaz, da je znal županovati. — Mož je bil do zadnjega leta krepak, — a lenska domača kapljica je bila vendar le močnejša od njega. Zdaj je za vedno ugasnil prijazen nasmehljaj njegovih očí, za vedno so se zatianila usta, iz kojih se je kot iz živega vira izlival zdrav humor; za vselej je nehala biti src, koje je gorelo za domovino, za narod in za — Dornberg. — Franceta Kerševanija, bivšega župana, starešine, cestnega odbornika in če pristavim še poštenega veseljaka — ni več. Vsak, kdor ga je poznal in prav ocenjal — ga bo pogrešal; Dornberg zdel se mu bo prazen brez njega. — V torek predpoludne spremljali so ga Dornberžani v častnem sprejedu k zadnjemu počitku. Veteranci pod vodstvom visokorodnega gosp. grofa Karola Lantierija, občinski zastop Dornberški, pevci z otožnimi žalostinkami, pred. gosp. župnik z gniljivim govorom na groblji — izrazili, so enodušno sožalje zapuščenim družini. N. v. m. p.!

Županom opomin! Zdaj sestavljate proračune ali preudarke za prihodnje leto, kar je neobhodno potrebno in za to tudi zapovedano po postavi, ker proračuni so, ali imajo biti podlaga občinskemu gospodarstvu. Ustanovljaje proračune nalaga obč. starešinstvo potrebne naklade, to je doklade k izravnim davkom, doklade na užitino vina in mesa, davščine na pivo in na žganjo.

Poprej je trebalo za take naklade, koje so presegle 500/0 erarskih izravnih in užitinskih davkov, in za vsako drugo davščino posebne deželce postaviti, oziroma cesarske potrdbe, in to je mnogokrat zaviralo in zavlačilo konečno potrjenje proračunov in naklad. — Po deželnih postavah od 15. junija 1888 št. 17 in 18 dež. zakonika sme pa deželni odbor sam v porazumu s c. kr. namestolštvo potrdjevati

doklade k izravnim davkom in k užitni presegajoče 500/0, o davstinah na pivo in na druge žgane pijače pa velja določba, da sme starešinstvo same nalagati davščino do 55 kr. od vsacega hektolitra piva, ki se na drobno potroši, potem davščino 2 gl. 50 kr. od vsacega hektolitra spirita, ali žganja s 55 alkoholometričnimi stopinjami alkohola in več in po 1 gl. 67 kr. od vsacega hektolitra žganja pod 55 stopinjami v nadzorni kupčiji.

Če take davščine presegajo navedene zneske, treba, da jih potrdi deželni odbor.

Kedar pa presegajo te davščine pri pivu 1 gl. 10 kr. od hektolitra, pri žganju s 55 stopinjami alkohola in več 5 gl. 61 kr. in pri žganju pod 55 stopinjami 3 gl. 34 kr. od hektolitra, ali kedar se imajo take davščine uvesti ali na dalje dovoliti za nad 10letno dobo, sme deželni odbor podeliti dovoljenja samo v porazumu z namestnijo.

Po tem takem se davščine na pivo in na žganje nalagajo lahko tudi za 10 let, in z višim dovoljenjem tudi za daljše dobo.

Namen te določbe je menda jasen zadosta: Ona olajšuje obremenjenega piva v korist domačemu pridelku — vinu in olajšuje ob enem obremenjenega žganja — da bi se žganjske kolikor mogoče zaprečilo v zdravstvenem in moralnem interesu.

Občinski zastopi naj se, kolikor spoznajo za koristno ali potrebno, ozirajo na te nove postavne naredbe.

Sušilnica za sadje in zelenjavo, katero je bila postavila kupčijska zbornica v Gorici, je na prodaj. Večje posestnike, občine in sadjarska društva opozarjamo na to lepo priliko, pridobiti si sredstvo, s katerim se sadje in zelenjava tako pripravi, da se dolgo ohrani in da se lahko spravi v kupčijo o katerem koli času. Dotični razglas nahaja se v današnji številki.

Južna železnica premeni s 1. decembrom vožnji red za nekatere svoje vlake med Trstom in Korminom tako le: Iz Trsta dojde brzovlak, ki je prihajal jutru ob 9. uri v Gorico, še le ob 10. uri in 2 minuti ter odrine proti Vidmu ob 10. uri in 6 minut; oni vlak, ki je prihajal zvečer ob 7. uri, pride zanaprej uže ob 6. uri in 46 minut ter odide dalje ob 6. uri in 53 minut. — Iz Vidma dojde predpoldanski vlak v Gorico ob 9. uri in 2 minuti in se odpelje proti Trstu ob 9. uri in 20 minut; popoldanski dojde ob 4 urah in 57 minut ter odrine dalje o 5. uri in 17 minut; večerni pride ob 7. uri in 24 minut ter odide naprej ob 7. uri in 41 minut. Jutranji vlak v Trst ter opoldanski in opolnočni iz Trsta ostanejo kakor so bili do zdaj.

Deželna norišnica zidala se bo vendar, kakor se zdi, v Gorici. Deželni zbor naročil je bil dež. odboru uže pred dvema letoma, naj omisli vse potrebne priprave, da se bo zidala bolnišnica, norišnica in hiralnica. Studije napredujejo jako počasi in zadevajo v prvi vrsti norišnico. Dež. odbor stopil je v tem oziru v dogovore s tukajšnjim zdravniškim društvom in stvar se pomika naprej, tako da s časom pridemo do tega, česar je deželi treba. Mnoge službe v tem oziru ima dr. Al. Bojic, ki je zadnja leta neprenehoma opozarjal na pomanjkljivosti v sedanji začasni norišnici. Najbrže vsled njegove interpelacije v zadnjem zasedanju dež. zbora poslalo je namestništvo po ukazu c. k. ministerstva pretekli teden veliko komisijo v sedanjo norišnico. Komisija je ukazala nekaterečasne spremembe in zboljšanja ter je izrekla, da je neobhodno potrebna nova deželna norišnica. Naj bi se posrečilo dež. zastopnikom in vsem, ki pri tej stvari sodelujejo, da bi se to pereče prazanje rešilo v čast deželi brez gmotna izgube, kakršne se žalibog pogosto kažejo v javnih napravah, n. pr. občinskih.

Dr. Valentina Zarnika „Zbrane spise“ urejuje Ivan Železnikar ter jih izdaje „Narodna tiskarna“ v Ljubljani. Do zdaj je izšel prvi zvezek pripovednih spisov z vsebino, ki je navedena v današnjem oznanilu na zadnji strani. Knjiga je lično vezana ter ima na prednjem pokrovi utisneno podobo ranjkega pisatelja. Cena knjige je 1 gl., po pošti 5 kr. več. Dr. Zarnik je bil sošolec, somišljenik in prijatelj ranjkega Fr. Erjavca. Odlikoval se je po svojem duhovitem humorji, ki diha povsod tudi iz njegovih spisov. V suhoparni svinčeni sedajšnji bo pač vsakemu čitatelju ugajalo nekoliko zdravega humorja, ki se nahaja v obilni meri v omenjeni knjigi.

Stritarjevi zbrani spisi bodo završeni s 60. snopičom. Dasi so vsi uže dotiskani, počakati je še z izdavo poslednjega snopiča, ker se istemu razen kazala o vseh zvezkih dodá še gospoda pisatelja slika v bakrorézu. Cena vsakemu snopiču je 25 kr. Zbirka se more naročiti v vsaki knjigarni.

Ljudevit Valenta, akvizitér „Aziende“, bil je dne 27. t. m. pri c. k. okrajnej sodnji v Tolminu obsojen na 20 gl. globe ali štiri dni zapora zato, ker je grdil banko „Slavijo“ ter trosil o njej

in o njenem glavnem zastopniku gosp. Ivanu Hribarju lažnjive vesti in se s tem storil krivega razžaljenja časti v smislu §. 488. in 496. kazenskega zakonika.

Listnica uredništva. Gosp. dop. iz Plavi: Pustimo stvar; z Banjic: prepozno za ta list; iz Dornberga: nam ni dovolj umljivo; iz Kronberga: niemo še popravili; g. dop., da „Lj. so lj.“: Ali ste brali „Slov.“ z dne 28. t. m. P

Zahvala.

Vsem onim, ki so izkazali zadajo čast in spremit do tihoga groba našega nepozabnega očeta

Franca Kerševana,

posebno pa častiti dehovščini, pred. gosp. župniku za nagrobni govor, domačim pevcom za premilo petje, gospodom veteranam, njim na čelu visokorodnemu gospodu grofu Lanthieri-ju iz Vipave, in veteranski prvaški godbi, sploh vsem bodi najtoplejša zahvala.

Dornberg, 27. novembra 1888.

Žalujoča rodbina.

Javna zahvala.

Vsem p. n. gospodom in gospodičnam, kateri so blagovolili pri tako lepej slavnosti v proslavo štiriidesetletnice Nj. Veličanstva presvetlega cesarja Frana Josipa I. dne 18. novembra t. l. v Sezani, nadaje vsem v. t. gospodom in gospodičnam, koji so blagovolili v nakup spomenskih knjizic darove poslati, izrekam čestitnišo zahvalo.

V SEŽANI 20. novembra 1888.

Za učiteljstvo.

Veseličnega odbora predsednik.

Štev. 814 1888.

4

Razglas.

Ker je podpisana zbornica sklenila, da neha v lastnem gospodarstvu obrtovati se sušilnico za sadje in vrtnine, katero je postavila v Gorici, in da jo prodá z vso dotično opravo in z vsem orodjem, naznanja s tem, da se do 15. decembra t. l. v zborničnem uradu sprejemajo ponudbe tistih, kateri bi jo želeli kupiti in da so v istem uradu razgrnjeni tudi prodajni pogoji, dotični inventar in cene vseh k sušilnici spadajočih stvari.

Prednost se bo dala tisti ponudbi, katera bo obsegala celo sušilnično opravo.

Prodaja se bo prisodila po tem, ko zbornični svet potrdi najprimernišo ponudbo.

Trgovska in obrtnijska zbornica v Gorici, dne 22. novembra 1888.

Predsednik
RITTER I. r.

Tajnik
BLARZINO I. r.

Št. 25.

Razglas.

Dne 6. decembra t. l. od 2. do 3. ure popoldne bode v županijskem uradu v Sezani javna dražba v oddajo prekladanja enega dela skladovne ceste pri Križu. Klicna cena znaša 1636 f. 81 kr.

Dražbeni pogoji in načrti so vsakemu javno v razgled razpoloženi pri cestnem odboru v Sezani.

Cestni odbor v Sezani,
25. novembra 1888.

Načelnik.

Štev. 702.

Razglas!

Po katerem se naznanja, da dne 11. decembra t. l. predpoldne ob 10. uri se oddá v tukajšnji obč. pisarnici po javni dražbi v našem pobiranje občinskih naklad na vino, meso in pivo v skupni občini Kanal, in sicer za leto 1889.

Klicna cena je 1200 gl.; odda se tistemu, ki več ponudi.

Vsi drugi pogoji so v obč. pisarnici razvidni.

Od županstva v Kanalu,
dne 28. novembra 1888.

Župan: MALNIČ.

Preselim se

z današnjim dnevom iz dosedanjih prostorov ob državni cesti v hišo g. Riccabona-e ob cesti, ki drži v Zabji kraj, oziroma v Kronberg.

C. k. poštni urad bo tudi naprej odprt o tistih urah, kakor do zdaj. Svoje krčmo bom tudi v novih prostorih oskrboval pod prejšnjim imenom „Pri pošti“ ter vabim vse dosedanje obiskovalce, katerim se presrečno zahvaljujem za dosedanje zaupanje, naj bi me tudi v bodoče prijazno obiskovali. Vedno bo mi prijetna skrb in radost, postreči p. n. gostom z najboljšo pijačo in izborno kuhinjo.

V Solkanu, 30. novembra 1888.

MIHA PEZDIČ,
c. k. poštar in krčmar.

Oznanilo.

Podpisana naznanja s tem, da bo točila

slavnoznano Klein-Schwechatsko
marčno pivo

prej v ulici Via Stretta št. 5 — od 1. decembra naprej v ulici Via Sretta št. 3 „Zum Eiskeller“ (Pri ledenici). Skrbela ho, da razen priznanega Kl. Schwechatskega piva bo vedno imela izvrstna vina in izborna kuhinjo po prav zmerjih cenah.

Za obilno obiskovanje priporoča se uljudno

Ivanka Blansch.

SVILOREJSKI ZAVOD SUSANI

v ALBIATE (Brianza).

Obstoji 26 let.

Kralj. lombardijski zavod je odličil to podjetje s največim Brambilla-vim darilom, na Turinski razstavi uzorcev je prejel diplom, na Dunaji „svetinjjo za napredek“, tri zlate svetinje na okrajnih razstavah milanske kmetijske družbe, v Reggio Emilia l. 1876, v Kremoni l. 1888 itd.

Zvun konkurza na milanski razstavi.

Posebne reje. Mikroskopično odbiranje, pravilne prezimovanje. — Seme se ohranjuje po posebnem sistemu s pomočjo privil-hladilaic.

Virginij Mengotti

Via Morelli, št. 6 v Gorici.

Glavni zastopnik za pokneženo grofijo goriško in gradiško in za Istro.

CENIK

prihodnji reji za vsako ončo po 30 gramov.

Svilodno seme, celično odbrano.

Rumeno čisto . . . f. 7.—

Križano belo-rumeno f. 7.—

Zeleno japonsko . . . f. 8,50

Belo japonsko . . . f. 7,50

Sklepajo se pogodbe tudi sa petinko pridelka. Za velike naročbe sklepajo se posebne pogodbe.